

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 147/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., D., t. č. vo výkone trestu L., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 19/2008 z 25. novembra 2008 v spojení s postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 40/2006 a jeho rozsudkom z 27. marca 2007 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 41/2007 a jeho uznesením zo 4. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2009 doručená sťažnosť D. P., D., t. č. vo výkone trestu L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 17 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 19/2008 z 25. novembra 2008 v spojení s postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 40/2006 a jeho rozsudkom z 27. marca 2007 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 41/2007 a jeho uznesením zo 4. septembra 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 40/2006 z 27. marca 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 41/2007 zo 4. septembra 2007 uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. j) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona a trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov so zaradením na jeho výkon do III. nápravno-výchovnej skupiny a trest prepadnutia vecí vymedzených v rozsudku. Zároveň bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom poškodenej.

Podaním z 18. júna 2008 doručeným okresnému súdu 23. júna 2008 podal sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorým žiadal zrušenie rozsudku okresného súdu z 27. marca 2007 v spojení s uznesením krajského súdu zo 4. septembra 2007. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 19/2008 z 25. novembra 2008 dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že neboli splnené dôvody dovolania predpokladané v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c) a g) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ktoré sťažovateľ namietal.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu v spojení s postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu boli porušené ním označené základné práva zaručené ústavou, listinou a práva zaručené dohovorom tým, že všeobecné súdy ignorovali vykonať ním navrhované dôkazy svedčiace o jeho nevine, bolo mu upreté právo na záverečnú reč, nebolo vyhovené jeho návrhom na doplnenie dokazovania, výrok o vine bol založený na dôkazoch, ktoré všeobecný súd vykonal v rozpore so zákonom, pretože svedok významný pre posúdenie viny sťažovateľa nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý a jeho výpoveď bola len prečítaná.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4 Tdo 19/2008 zo dňa 25. 11. 2008 v spojení s postupom a rozhodnutím OS Trnava sp. zn. 6 T/40/2006 zo dňa 27. 3. 2007 a KS Trnava, sp. zn. 3 To/41/2007 zo dňa 4. 9. 2007 porušil ľudské práva a základné slobody sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou SR, najmä čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 a s čl. 141 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd, a to najmä čl. 36 ods. 1, Európskym dohovorom o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c), d), čl. 17.

Ústavný súd SR uznesenie NS SR sp. zn. 4 Tdo 19/2008 zo dňa 25. 11. 2008 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) dohovoru, ako aj porušenie

čl. 17 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 19/2008 z 25. novembra 2008 v spojení s postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 40/2006 z 23. júla 2007 a postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 41/2007 zo 4. septembra 2007.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 16. marca 2009 (podaná na poštovú prepravu 11. marca 2009). Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 19/2008 z 25. novembra 2008, ktorého vydaním sa dovolacie konanie právoplatne skončilo, bolo sťažovateľovi, ako aj jeho obhajcovi doručené 30. decembra 2008. Od uvedeného dátumu, keď sa sťažovateľ mohol dozvedieť o prípadnom porušení svojich základných práv alebo slobôd napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (t. j. dva mesiace).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2009